

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llocs de venta de periódichs

Número^o solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

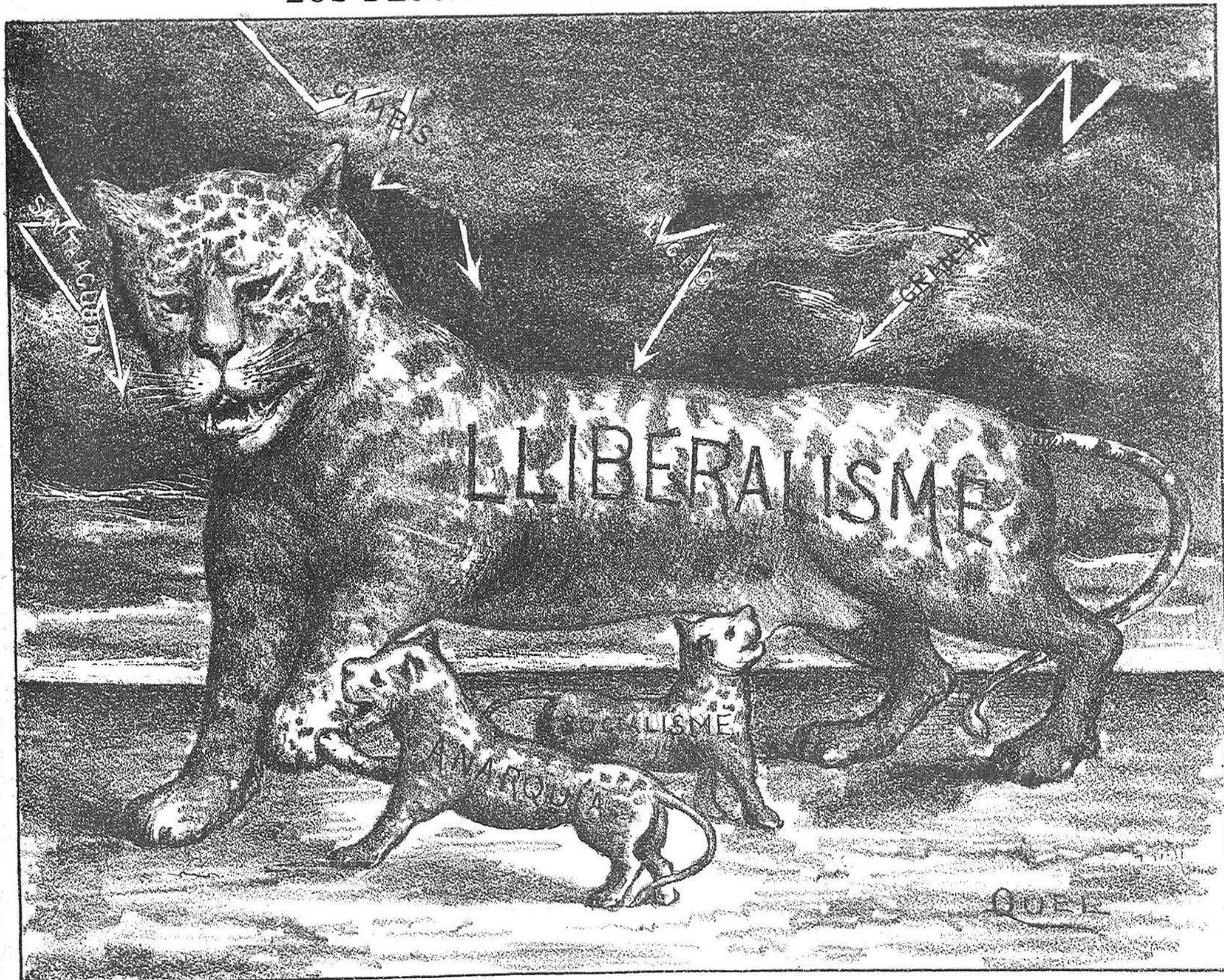
SUSCRIPCIÓ

En Barcelona se nestre — 2 pesetas	En provincias semestre — 2'50 pesetas
un any — 3	un any — 4
Extranger semestre 3 pessetas	

QUEL 1897

Administració: Fontanella, 5, entresol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

LOS DESCENDENTS DE LA MASONERÍA

Son feras y com á feras
tenen dents per mossegar,
y mals instins, com sa mare,
que d' élla 'ls varen mamar.

Mare y fills, del masonisme
son tres aborts infernals.
¡Deu nos vulgui compadeixer,
y aplaqui d' Espanya 'ls mals!

En Cánovas, l' home polítich mes notable de nostres temps, lo puntal mes ferm y poderós que sostenia á las instituciones actuals, ha sigut assassinat vilment en Santa Agueda per la mà d' un italià anomenat Michele Angiolillo, de 26 anys y natural de Foggia, que l' hi disparà tres tiros de revolvermentres en Cánovasllegia tranquilament un periodich.

Nosaltres que tan l' haviam combatut, nosaltres que en política forem sempre enemichs seus, lo primer que varem fer va ser, dedicarli una oració, franca, leal, surtida del cor.

Succesos d' aquesta naturalesa sempre 'ns conmovien, 'ns entristeixen y arrancan del fons de la nostra ànima una protesta d' indignació contra 'l vil y miserable autor de semblants salvatjadas.

¿Perqué no havem de protestar avuy contra l' atentat de que ha sigut víctima lo President del Consell de Ministres, encare que 's tracti de qui havia sigut un de nostres mes poderosos y terribles enemichs?

No ha sigut víctima en Cánovas d' un rencor polítich ni d' una venjança personal, sino que ha caigut aplastat per un odi social, unicament porque ell representava la autoritat y la autoritat, que naix de la mateixa necessitat de tenirla, no pot ser combatuda sino dintre del terreno legal y just.

Aschieri, Caserio, Angiolillo, tres assassins italiàns, masóns per anyadidura, segons llegeixo en un periodich, autors de tres atentats que han conmovut l' Europa entera.

Recordo que fá pochs mesos, viatjant per Italia, 'm trobava sentat en una taula en lo restaurant de la estació de Génova, mentres en una taula vehina tres ó quatre senyors parlavan del anarquisme, convenint en que Espanya era la nació que mes havia suferit los seus efectes y que ab mes adeptes contava.

Molt varen ferir lo meu patriotismelasconsideracions que feyan aquells senyors sobre 'ls fets execrables d' en Salvador y d' en Pallás, pero si fos ara, no hauria pogut detenirme de contestarlos:

—De fora vingueren y de casa 'ns traguieren; pues dels atentats anarquistas que s' han comés en Espanya, la mitat, lo menos, los han realisat subjectes italians.

¿Quinas consecuencias portará la trágica mort d' en Cánovas?

Difícil son de preveure de moment.

Per de promte, lo partit conservador, que fins ara, d' entre 'ls partits liberals, havia sigut lo mes compacte, de mes forsa y de mes prestigi, queda quebrantat de la manera mes completa.

En Cánovas ho era tot; era l' ànima, 'l cap, lo bras. Ell era 'l President del Consell, pro era també ministre d' Ultramar, de Foment, d' Estat, d' Hisenda; tot ho dirigia, tot ho manejaba, porque ell, forsós es dirho valia mil vegadas que tots plegats.

No 'm deixarán mentir los senyors Nadal y Castellar quan la seva anada á Madrid per motiu de la agregació á Barcelona dels pòbles vehins. Tothom hi trobava peros, tothom hi trobava dificultats pero en Cánovas ho pren pel seu comte y en dos dias ho deixa llest y solventat.

Lo digne general Azcarraga podrá fer tot quan pugui per unir voluntats, solucionar dificultats y conflictes y hasta tal volta pugui lligar ab un abrás als dos irreconciliables enemichs en Silvela y en Romero Robledo, pero, per tan que fassi lo general Azcarraga y per tan que s' esforsi, no lográ tornar lo vigor á un cos que jau ab lo cap destrossat per las balas traidoras del revolver d' un desgraciat anarquista.

Si en Silvela no hagués tingut aquesta ambició que 'l domina y 'l emborratxa, y hagues continuat al costat d' en Cánovas despreciant las bravatas y ximplerías d' en Romero Robledo, avuy tal volta 's veuria President del Consell de Ministres y no se hauria consumit de rabia y enveja quant l' ultima crissis al veurer que no se 'l consultava, sent per aixó objecte de las més irónicas mofas.

¿Vindrà, donchs, al poder, lo partit fusionista?

No ho creyém, per ara. Los fusionistas farán per segona vegada, la comedia. Prestarán lo seu apoyo als conservadors mentres duri lo efecte tristíssim del crim comés per l' Angiolillo, y no hi contribuirá poch la personalitat de Azcarraga. Pero pasadas aquestas dolorosas imprecions, los fusionistas apretarán de debó y llavors pujarán aquestos... si ja no s' ho ha emportat tot la trampa.

Volia parlar una mica del anarquisme, pro veitg que disposso de poch espay, y per altre part, crech que 's mereix capítol apart.

Ne parlarém la próxima senmana.

Pero, ab tot, deixeu que escrigui algunas consideracions que m' ha sugerit la trista é inesperada mort d' en Cánovas.

M' espanta, en veritat, al contemplar l' estat actual de la societat en algunas nacions d' Europa y 'l considerar las terribles responsabilitats que han de pesar sobre 'ls grans homes devant del tribunal de la Divina Justicia.

Fem una composició de lloch, y escoltém la veu de Deu....

¿Cóm has empleat la inteligencia ab que vaig dotarte?

¿Perqué no vares reprimir y amordassar á la impietat, tenint forsa per ferho, disposant dels medis que Jo havia posat en las tevas mans?

¿Perqué has permés que la pornografia, que corromp los tendres cors dels joves, invadís las ciutats y pobles causant un sens fi de víctimas?

¿Com no has cridat al ordre als catedratichs impíos y racionalistas, prohibintlos que sembressin en las inteligencias dels noys la mala llevor de las ideas mes absurdas y perversas?

Tú que has sigut fill meu predilecte, que vaig dotarte de inteligencia gran, colmante de riquesas, d' honors y gloria ¿com has permés que de paraula, en escrits y de totas maneres se m' insultés de la manera mes inhumana?

Mira, mira. Estent la vista cap al infern, contempla quina multitud de infelissas ànimas

perdudas per la teva culpa, que maleheixen las tevas debilitats quan se tractava de castigar la propaganda impía, de no amonestar siquera als mestres racionalistas quan los meus ministres té avisavan, de autorisar meetings en los que 's blasfemava de Mi y dels meus ministres sagrats?

¿Quantas d' aquestas ànimas s' harían salvát si no haguesis sigut tú tan desagrahit als inmensos beneficis que havias rebut de Mi!....

SAID.

PREGARIA

Senyor Mestre Titas,
permeti un moment.
¿Lo canso ab visitas...?
L' assumpto es urgent.
Figuris qu' Espanya
travessa un camí
sembrat de cisanya
rublet de veri.
La gent, descontenta
prelúdia grans mals
y está violenta.....
y 'm temo un trasbals;
puig tanta facessia
precisa un remey.
¿No sap á Venecia?
¿Coneix vosté al Rey?

Vosté, senyó Mestre
que al Rey ha parlat,
vosté qu' es tan destre,
tan considerat
¿no veu aquest poble
que fou tan fornit,
tan brau y tan noble,
com sembla ensopit,
com pert l' esperança
y ab res se conmov.
com ¡pobre! ja 's cansa
de traginà 'l jou
y tot ho desprécia?
Donchs, prestí un survey;
Recerri á Venecia
y espliqui al Rey.

Hi va. Lo que passa
espliqui be:
no gasti cachassa,
que 'l poble no 'n té.
Neteigis las votas
de cera, del frach,
enllustris las botas,
respallis lo clach,
arregli s lo mundo
y agafi l' exprés....
que 'l poble, iracundo
no pot sufrir mes
y 'l mal temps arrecia...
sulfura á la grey.
Donchs, corri á Venecia
y cóniu al Rey.

Tan promte hi arriui,
depressa, volant;
los passos activi,
veurá 'l Loredan,
l' augusta morada
hont trova consol
y digna arribada
tot bon espanyol.
Allá, donchs, s' interna;
sabrà si ha vinut
y allá, ó en Lucerna
será ben rebut,
puig que 'l Rey aprecia
á qui ayma la ley...
Donchs, apa, á Venecia
y parli ab lo Rey.

Tan bon punt se trovi
del Rey al devant,
son credo renovi
depressa, al instant.
Y aixís que coneixi
qu' es temps oportú,
est prech dirigeixi,
laconich y crú:
—Senyor—l' hi diria—
L' Espanya mirau,
ja está en la agonía
¡salvau la si us plau!

Avans no fineixia
donau-li un remey.
¡Deixau á Venecia
y anauhi; gran Rey.

—Mirau ¡pobre Espanya!
la serp lliberal,
traidora, l' enganya
senyintli un dogal.
En guerras encesa,
plorant de tristor
pert fills y riquesa,
y amarga son cor
encés de coratge
l' orgull insensat
d' un poble salvatge
y estupidesat,
que insulta, provoca
y ultratge, plebey...
Anau, donchs, que invoca
l' Espanya á son R...

Anau; la bandera
dels bons espanyols,
alsada u' espera.....
L' hi manca tan sols
sentir lo redoble
del parche real
per sacudi'l poble
son férreo dogal.
La Patria indignada
no vol portá'l jou;
vol ser respectada
com antes hu fou.
Yá tanta vilesa,
vol ferse la lley,
ab noble altivesa
morint por son R...

Senyor Mestre Titas;
un rato no mes.....
¿Lo canso ab visitas?
¡No hi tornaré mes!
Vosté veu á Espanya
en mitj d' un camí
sembrat de cisanya,
rublert de verí
Vosté veu de sobra
lo mal que aixó fá
y aquesta mal obra
no pot pas durá.
Per tanta feccia
coneix ja'l remey:
Donchs, vaigi á Venecia
y espliquiu al Rey.

Flostich.

FUETADAS

FUETADA hauriam de dir,
mes be, porque avuy casi
dediquem tota aquesta sec-
ció á un mateix assumpto.
L' argument s' homereix.
Nohihares tan sabros per
un paladar lliberal com la
carn de capellá ab man-
donguillas de carcunda.

Pro tampoch hi ha res
tan digne del despreci, ó mes ben dit, de la
rabia dels lliberals y doctrinaris, com un ca-
pellá, canonge ó Bisbe amant de las tradicions,
de las grandesas y la gloria de nostra católica
Patria, que abomini del error modern, del lli-
beralismo y demás calamitats terribles que
han possat á l' Espanya en aquest estat tan de-
plorable.

Perqué dos respectables párracos de Madrid
varen assistir al banquete que la Redacció de
El Correo Español va celebrar lo día 28 de
Juliol passat, los periodichs lliberals s' han
enfutismat de tal manera, que fins han senya-
lat la pena que 'l Govern devía aplicarlos per
tan abominable crim.

Aquestos dos dignes sacerdots, en efecte, va-
ren cometre una imprudencia gran.

Perque brindar per la Patria, per la salva-
ció d' Espanya, pel triunfo de la Iglesia y pel
Papa es una barrabassada que no té nom.

Poch saben aquestos senyors lo qu' han fet.
Si hagessin brindat per las institucions, per en
Sagasta ó cualsevol de nostres grans homes ó
per en Pepe el Huevero, tal vegada haurían
pescat alguna canongia, pero lo qu' es ara, fa-
rán un pá com unas hostias.

Lo qu' es la prensa lliberal, s' ha tirat sobre
d' ells com una fiera.

O si no, escolteu lo periodich del politich
mes farsant que s' coneix fins avuy día:

«..... Aquests sacerdots que no fan cas del
Papa respecte del seu allunyament del carlis-
me, no son sacerdots ni dehuen ser considerats
més que com carlistas, ingrats al salari que
percebeixen dels seus enemichs.»

Que prenguin nota los senyors Bisbes y tots
los capelláns plegats. Lo que percebeix lo cle-
ro espanyol, es un salari miserable que 'ls pa-
ga lo govern de la restauració de Sagunto.

Tenint en comte aquest concepte, estampat
en un dels periodichs més *ministerials* d' Es-
panya, dintre de poch veurém collas de cape-
lláns detras dels buróts fent via cap als col-le-
gis á votár per ordre del govern.

Qui paga, mana.

Pero, ¿no deyan que la desamortisació dels
bens de la Iglesia era un robo..... pagat ab un
mesquí interés que cobraven los desposseits?

Que la prensa lliberal cridi y balandreiji, es
molt natural y hasta lògich.

Al fi y al cap son conseqüents ab las sevas
bestiesas.

Lo que á mi no 'm cap á la barretina es que
un párroco de Madrid haigi protestat, en una
carta que va dirigir á *La Correspondencia d' Espanya*,
contra la idea de que ningú pogués
suposar que 'ls párrocos que brindaren en lo
banquet de *El Correo Español* s' abrogavan
la seva representació.

Llegimne algún trossét de la esmentada
carta.

«Lejos siempre de apasionamientos políticos,
me considero no mas que párroco, y por igual
de carlistas, liberales y republicanos....»

¿De veras?

Me sembla á mi que ab los carlistas se porta
vosté molt poch párroco.

Perque lo sol fet de que vosté haigi publi-
cat la protesta.... sense que hi hagués cap
classe de motiu ni necessitat, es prova de que
ha volgut molestarlos.

Y mes avall diu:

«Honrado con la palabra entre amigos de
gran posición social y política, me expresé en
estos términos:»

«El sabio Pontífice León XIII es el padrino
de pila del rey niño, cuya dinastía debemos
proteger y acatar....»

De modo que 'l senyor Poyatos, apesar de
que ha viscut sempre *lejos de apasionamien-
tos políticos*, també 's permet discursar en-
tre *politichs* de gran posició, y per anyadidu-
ra lliberals (perque no sent carlistas ni repu-
blicans per forsa han de serho) y fer la apolo-
gia de las institucions.

Bueno, lo senyor Poyatos podrá protegir á
las institucions tan com vulgi, que per alguna
cosa, segons *El Nacional*, cobran 'ls párrocos

lo salari. Pero nosaltres que no cobrém salari,
ja fem prou acatant als cobradores de contri-
bucions ab que 'ns obsequian aquells amichs
seus de *gran posición social y política* que 'l
convidan en las sevas xarinolas.

Acaba la carta el senyor Poyatos de la se-
guent manera:

«...ruego á V. señor director, dé posada en
su popular diario á estas líneas, con las cuales
recuso el *favorcillo* que pudiera tocarme como
incluido etc... etc.»

Vosté, mes que párraco dels carlistas de la
seva parroquia, es per ells un padastre.

Si rehusa vosté 'l *favorcillo* dels carlistas
¿será que espera un *favorazo* de la monarquia
alfonsina?

Si l' alcanza, que be ho mereix la seva *pro-
testa*, que l' hi aprofiti. Nosaltres no l' hi volém
cap mal.

Lo duenyo del Teatro *El Dorado* senyor Coll
está infringint las ordenansas municipals ab
las obras qu' está realisant en lo dit teatro.

Recomaném al senyor alcalde de Barcelona
que fassi posar á rotllo al dueño de *El Dorado*.

La vila de Manlleu haurá guanyat molt ab
lo cambi d' alcalde, porque avans, los *Pollo-s*
assaltaban tots los galliners y colomás encare
que fés *clá de Lluna*.

A veure si 'l senyor Casacuberta sabrá po-
sarhi un bon remey y evitar á la vegada que
's respectin los galliners.

Lo senyor Delegat d' Hisenda podría ente-
rarnos si los investigadores que nombra per lo
districte de Vich son de tota la seva confiança,
lo cual havém de suposar.

¿Podría dirnos porque serveixen las canti-
tats que obligan á pagar, segons la importan-
cia de las poblacions, sense librar recibos de
cap classe?

Vamos, que los *naps* agradan massa y ab la
dolsor que deixan fa, que tot saborejantlos, s'
olvidin d' estendre los recibos.

Pero, en cambi, hi ha alguns pobles que,
quan s' hi presenta un investigador l' hi saben
escalfar l' esquena.

Gangas del ofici.

S.

IL-LUSIÓ

¿Qu' es la il-lusió? Una onada
que sobre 'l rocám llensada,
deixa arreu
de sa llaugera passada,
tan sols espuma argentada
que 's fón mes prest que la neu.

H. MARICEL.

ENGRUNA

Lo llibelisme infernal
y la falsa democracia
nos han dat per obra y gracia....
la llibertat.... lliberal.

Y aquest mareig social
es obra d' aquesta..... colla
que nos fan sempre l' embrolla
ab lo pretest d' enllustrá...

Y ara 'l poble soberá
ja 'n tira un bon tros á l' olla.

Un batxiller de rabost.

EN LO BOSCH

¡Que hermosas son las rosas, que dins de la boscuria
exhalant dolsa flaire, modestas van creixent,
alsantne sas coroles, per la rosada mollas
envers a la morada de Deu Omnipotent.

Que hermós es veure 'l roure, emblema de la forsa,
com si 'ls enlayrats nuvols volgués desafiar,
ab o'gull aixecantne sa testa gegantina
pera beser lo Trono de qui lo va eriar.

Y l'Àliga temuda, alsantne 'l vól altiva
y la tendre auraneta y 'l gaitx murmurador,
atravesant los ayres, van a prestá homenatge
al qu' es de Cel y Terra lo Divi Oriador.

H. MARICEL.

HISTORICH

Anava de viatge en ferro-carril fá poch temps,
un senyor de molt bons sentiments y mol rich,
que, encare que sa posició l' hi permetés pendre
billet de primera, acostumava anar sempre en ter-
cera classe ab la idea d' economisar uns quans ra-
lets y aumentar la cantitat destinada (que no era
escassa) per fer caritat als pobres, y al mateix
temps per sortir en defensa dels principis religio-
sos, atacats moltes vegades per la ignorancia de
molts que, per desgracia, s' vehuen obligats a
viatjar en aquesta classe de coches.

Fa poch temps, com he dit, aquest bon senyor,
ficat en un detestable coche de tercera de la línea
del Nort, se dirigia a una ciutat d' aquesta pro-
vincia, y al posarse lo tren en marcha va fer, com
de costum, la senyal de la Creu.

Veurho un home que vestia brusa blava, y es-
clafar la riatlla va ser tot hù; y dirigintse al seu
company, que debía ser de la seva corda, va dirli
ab la intenció d' un toro:

—¿Que no 't senyas, tú? Senyat, noy, ó sino 'ls
caballs s' d'svocarán.

Y esclafint riattillas y fent signos ab los dits a la
cara, va sortir d' aquelles bocas, especialment de
la del més *valent*, una caudalosa font de blasfe-
mias y asquerositats contra Deu, mofantse dels
misteris de la Iglesia y dels seus ministres de una
manera que causaba horror.

Aquell bon senyor, no poguent suportar més
aquell desbordament de imundícias, los repre-
ngué en bons modos, fen esforços per demostrarlos
que 'l seu comportament era indigne de personas
ben educadas, y que axis se feyan repulsius a tota
persona que viatgés ab ells.

Continuá lo viatge sens que aquell senyor di-
gués cap mes paraula, a pesar de que 'l mes *va-
lent* de quan en quan ensenyaba la venenosa punta
de la seva llengua.

Arrivaren, per fi, a la estació, en que aquell mal
parlat devia fer alto, y sens salutar ni esperar a
que 'l tren s' aturés, salta del coche ab tan poca
fortuna que, entrebancantse ab lo seu propi bastó,
va caurer, quedantli las camas encastadas entre
l' estribo del coche y las cantalludas pedras del
andent.

Aquell bon senyor va ser lo primer que corre-
gué en son auxilli, y junt ab los empleats de la
compañia lo traguieren d' aquella situació dolorosa.

Reconegut lo pacient pel metge, declaró que te-
nia las duas camas trencadas.

Quan aquell home sentí aixó, va posarse a plo-
rar, esclamant:

—¿Com ho faré jo, pobre de mi, ab l' esposa
malalta y quatre criaturas!

—No us desesperau, —va dirli aquell bon senyor,
sens recordarse poch ni molt dels insults que d'
ell havia revut durant lo viatge. —Yo no us deixa-

ré fins que us haigín curat y estigueu ben tranquil
a casa vostre.

Lo pacient lo mirava ab estranyesa, com si 'l
comportament d' aquell sant baró l' anonadés per
complet.

Lo transportaren a casa seva, l' hi prestaren
tota classe de servels; y després de deixari una
crescudada cantitat per sufragar tots los gastos de
la malaltia, va retirarse aquell bon senyor d' aque-
lla pobre casa ab la satisfacció inmensa que deixa
en lo cor de tot bon cristià l' exercissi d' una obra
bona, la realisació d' un acte de caritat.

Avuy, trovaréu a n' aquell pobre home, desem-
penyant un carrech de confiança en una casa im-
portant de Barcelona, guanyantse modestament la
vida, y encara que tingui d' anar ab crossas, es
fells perque creu ab Deu, espera ab Deu y ama a
Deu, y beneheix de cor al seu pr. tector qual nom
no fem publich per no ferir la seva modestia.

PELEGRÍ.

DESDE CASTELLAR

Senyor MESTRE TITAS

Despres d' haver vist l' efecte de las meas co-
rrespondencias, me permeto manifestarli que fá
já anys que una venerable persona contenia la
meva mà d' escriurer, com he fet durant algunas
setmanas, pero, terminat ja lo plasso fiesat, ha
quedat cumplerta la meva paraula y libre també
la meva ploma per dir lo que he dit y puch dir en
care.

L' hi faig a sapiguer que, tots los anys, acostu-
mo a comprar una oca petita y criarla fins per la
festa major. De aquesta manera me proporciono
carn per menjar y plomas per escriurer més que
cap secretari d' ajuntament; me faitg jo mateix la
tinta, y ab una resma de paper al costat, figuris si
a tinch de tela.

Fetas aquestas declaracions, queda demostrat
que las meas posicions son inespugnables, que
tinch datos y rahons sobradas per deixar aver-
gonyit y confús a qui 'm vulga contradir si es que
s' atraveix a ferho. Pero vull demostrarlos que
tinch una unica de caritat; pero, ¡ay! lo dia que 'm
busquin las pessigollas; que si 'm posan en lo cas
d' estripar la grua, surtiré aquell assumpto de
certs recibos otorgats (com deya voste) y altres no
menos estupendos que 'ls obligarian a tancar-se a
casa seva per no esposarse a que 'l poble 'ls mirés
ab despreci y desdeny.

La circunstancia de que la senmana passada no
valt dir res, va donar lloch a que molts ho deplo-
ressin y altres se presentessin ab lo cap mes dret
en senyal de completa victoria atrevintse hasta a
significar que en «Flistis» havia perdut la ploma
y que no la tornaria a trovar perque ells l' havian
amagada.

La *llantia de sepultura* per ara crema, si bé fá
l' llum molt enopit. Ja ho crech. Com qui la cuy-
da gasta un oli tan poch pur, ó mes ben dit, tan
brut y vell cullit, anys passats, en los oliverars de
Rubi, San Vicens y Sallent.

Sembla que será un fet, l' elecció del nou senyor
Jutge. Tal vegada podrá desempenyar molt bé
aquest carrech si precindeix de la *concha* y del
ajudant, pero, si necessita d' aquell ábrich y d'
aquest auxilli, valdrá mes que ho deixi correr y s'
cuidi exclusivament de procurar tornar la salut
als malalts que s' posia a las sevas ordres.

Son affm. servidor

FLISTIS

P. D. Un tal senyor Quintiliá publica una co-
rrespondencia en «Lo Catalanista» de Sabadell
contra lo Circol Carlista y defensant la bona ad-
ministració d' aquest poble y analint las *qualitats*
de alguns subjectes.

A son autor, qu' es un Pulg-vert, (¡ay! m' he

equivocat, volia dir Cap vert,) l' empleaso a una
polemica per si vol discutir públicament sobre
aquestas assumtos.

Ja ho sap, donchs, lo poble de Castellar. A veu-
re si en Cap-vert accepta.

F.

PASSATEMPS

XARADA.

Prima dos, si may s' aplica
als homes, es adjectiu,
y al *total*, se l' hi adjudica
perqu' es murri, llest y viu.
Lo viciós ó 'l calavera
dos tres diners y salut;
ab bon us, qui *dos tercera*,
no sufreix cap inquietut.
Tersa prima, tots los dias
m' es de suma utilitat,
y en cafés y horchaterias
tu mateix l' haurás usat.
Apellido es lo *total*
d' un exminstre xaruch
d' un tupé molt... liberal,
vell, canós, lleig y caduch.

F.

TARGETA

Sr. Tomás Teliet

Formar ab aquestas llettras lo nom d' un senma-
nari catalá.

GEROGLIFICH

X

Q ban ban ban

a q b a.

U d' aixó 'e d' en Titas.

Solucions a lo insertat en la senmana anterior.

Xarada: Cánovas.

Rombo:

c
c a p
c a b a l l
p a u
ll

Geroglifich: Cadescú es cadesqual.

Geroglifich comprimit: Desengany.

CORRESPONDENCIA

H. Maricel.—Es vritat y gracias.

J. M. P. C.—Una si y altres no. Es llástima.

Tiquis-Miquis—Aprofitaré alguna cosa.

Puig-Madur—Castellar.—La seva poesia a en Flistis s' ha de
llimar ¿Ho permét?Un Mestre—Nostre Directó parla ja del assumto aquesta sen-
mana. Dirén alguna cosa.

J. Bernis P. Los Cantars, no, per lo demés, bé:

Flist. Flist. Castellar.—Apreti, apreti de debó. Ara va bé.
Que 'ns dispensin los que s' han dignat enviarnos composi-
cions y no s' vehuen inclosos en la present correspondencia,
perque se 'ns han estraviat unas quantas cartas avans de ser
obertas.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2.
(Plassa de Sant Pere)